

Корбецький Мирослав Богданович,
аспірант кафедри публічної політики та політичної аналітики,
Національна академія державного управління при Президентові України,
м. Київ
ORCID 0000-0002-4526-4072

УДК 351:338.2:365

doi: 10.34213/tp.20.01.09

ОРГАНІЗАЦІЙНА СТРУКТУРА ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В УКРАЇНІ У СФЕРІ ЖИТЛОВОГО БУДІВНИЦТВА: ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ

Розглянуто сучасний стан побудови організаційної структури управління розвитком державно-приватного партнерства в Україні, у т. ч. в галузі житлового будівництва. Оцінюється інституційна спроможність Департаменту залучення інвестицій Міністерства економічного розвитку, торгівлі і сільського господарства України, що забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері державно-приватного партнерства, аналізується наявний стан консолідації та координації складників його інституційної інфраструктури.

Ключові слова: державно-приватне партнерство, організаційна структура, державне управління, державна політика, органи державного управління.

Постановка проблеми. Успішне впровадження проектів державно-приватного партнерства (далі – ДПП) у сфері житлового будівництва в Україні потребує розбудови міцної організаційної (інституційної) структури самої державно-управлінської діяльності у сфері розвитку досліджуваної форми партнерських відносин публічного і приватного секторів. Треба зазначити, що нормативно-правове регулювання ДПП в Україні в останні роки, попри наявність нерозв'язаних проблем, розвивається в напрямі створення ефективніших механізмів для відповідного співробітництва між державою, територіальними громадами та бізнесом. Процес позитивних змін не оминув і інституційної інфраструктури державного регулювання ДПП. Водночас в організаційній структурі управління розвитком ДПП не вистачає чіткості ролей та обов'язків залучених до неї основних інститутів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми розвитку механізму ДПП в Україні приділено багато уваги з боку українських і зарубіжних фахівців, таких як Н. Білецька, М. Дарсі, М. Данн, Дж.-Х. Кім [1], І. Запатріна [1; 12; 14], А. Зверев, А. Родіна [14], Ю. Самаєва [10], О. Шевченко [13] та ін.

Водночас у вітчизняній фаховій літературі приділено вкрай мало уваги проблематиці розбудови і функціонування організаційної структури управління розвитком партнерства держави і бізнесу в Україні, тим паче у сфері житлового будівництва.

Метою статті є характеристика сучасного стану організаційної структури державного управління розвитком ДПП в Україні, зокрема в галузі житлового будівництва.

Виклад основного матеріалу. Станом на сьогодні Міністерство розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України (далі – Мінекономрозвитку) визначено основним органом у системі центральних органів виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізацію держав-

ної політики у сфері ДПП. Роль цього міністерства в системі управління розвитком партнерства держави і бізнесу в Україні визначено в ст. 22 Закону України “Про державно-приватне партнерство” (далі – Закон про ДПП) [4]. Однак реалізацію покладених на міністерство завдань щодо ДПП, відповідно до наказу Міністерства економічного розвитку і торгівлі України № 2043 від 09.12.2016 р. [5], виконує Департамент залучення інвестицій. Останній вважається самостійним структурним підрозділом центрального апарату міністерства і зосереджує широке коло компетенцій щодо державного регулювання ДПП і сприяння розвитку відповідної форми партнерства державного і приватного секторів у нашій країні. Позитивним моментом слід вважати те, що ключові функції держави щодо сприяння реалізації ДПП в Україні, такі як проведення оцінювання потенційної ефективності здійснення проектів ДПП ще на етапі ініціювання їх, здійснення перевірок поточних проектів, оприлюднення і моніторинг їхньої результативності, ведення відповідного обліку укладених договорів, розроблення та вжиття заходів із реалізації проектів державних цілових програм, відповідній сфері, популяризація ДПП в країні тощо, не є розпорошеними серед різних суб’єктів владних повноважень, а централізовані на рівні одного органу влади.

Разом із тим для оцінювання інституційної спроможності цього інституту державного управління потрібно враховувати низку важливих чинників.

По-перше, забезпечення реалізації політики у сфері ДПП є далеко не головним напрямом його діяльності. На департамент також покладено функції з підготовки пропозицій щодо забезпечення формування та реалізації державної інвестиційної політики. Однак настільки широкі повноваження у сфері державної політики з розвитку ДПП не можуть бути адекватно реалізованими цим підрозділом через невідповідність завдань до його кадрової структури: у складі департаменту за відповідний напрям інвестиційної політики держави відповідає відділ ДПП, у складі якого всього п’ять співробітників [3].

По-друге, до повноважень відповідного департаменту не відноситься огляд та аналіз проектів концесій, оскільки ні загальний Закон “Про концесії” (або Закон № 155-IX), ні відповідні секторальні закони не містять такої вимоги [1, с. 22]. З цього випливає, що його повноваження, особливо в експертизі, погодженні та упровадженні проектів ДПП, застосовуються лише в тих випадках, коли останні ініційовано згідно з рамковим Законом про ДПП.

Отже, як випливає з аналізу інституційної спроможності центрального органу виконавчої влади (далі – ЦОВВ), що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері ДПП, останній не є тим органом, що може належними чином виконувати покладені на нього обов’язки.

Крім вказаного вище, до проблем інституційної інфраструктури державного управління розвитком ДПП в Україні слід віднести слабку консолідацію її складників у відповідній державно-управлінській діяльності, оскільки окремі функції щодо регулювання партнерських відносин держави та бізнесу продовжують бути розосередженими в різних ЦОВВ, а також їхніх регіональних підрозділах.

Наприклад, крім Мінекономрозвитку участь в експертизі, погодженні та реалізації проектів ДПП беруть інші ЦОВВ. Зокрема, відповідно до Закону про ДПП [4] Кабінет Міністрів України (КМУ) приймає рішення щодо здійснен-

ня проектів ДПП на базі активів державної власності. А, згідно з Порядком надання державної підтримки здійсненню ДПП [8], КМУ вирішує доцільність надання державної підтримки для здійснення ДПП-проектів щодо об'єктів комунальної власності. У свою чергу, Міністерство фінансів України займається оцінюванням фіскальних наслідків, які можуть виникнути під час здійснення ДПП внаслідок прямих і непрямих зобов'язань державного партнера, доцільності та можливості надання державної підтримки. Однак погодження експертних висновків унаслідок недосконалого законодавства стосуються тільки проектів, що реалізуються згідно з Законом про ДПП [2].

Крім того, Україна має фрагментовану систему погодження та реєстрації проектів ДПП залежно від сфери управління ЦОВВ, що також не сприяє консолідації державного управління розвитку досліджуваного партнерства публічного і приватного секторів.

Зокрема, Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України затверджує конкурсні умови щодо концесій інфраструктури, яку пов'язано із водотеплопостачанням та водовідведенням [7], а Міністерство інфраструктури України відповідає за проведення аукціонів з відбору інвесторів, у т. ч. на концесійних умовах, для забезпечення реалізації проектів розвитку, будівництва, реконструкції та модернізації інфраструктури авіаційного, морського та річкового транспорту [6].

Слід також відзначити, що окремі відомства продовжують вести свої реєстри концесійних проектів, незважаючи на те, що на Мінекономрозвитку покладено обов'язок вести облік усіх проектів ДПП, зокрема і концесій та угод про розподіл продукції. Тут варто назвати Фонд державного майна України (ФДМУ), який веде облік концесійних договорів [9]. Однак він є далеко не повним, оскільки ФДМУ не зобов'язаний реєструвати в своїй базі даних контракти по об'єктах комунальної власності. Крім того, до нього ще й заносяться будь-які концесійні угоди. Проблема в цьому випадку полягає в тому, що далеко не всі концесії в Україні можна вважати проектами ДПП у тому контексті, у якому прийнято їх вважати такими в міжнародній практиці. Часто концесії в Україні – це просто орендні відносини, які зазвичай не передбачають приватного інвестування в інфраструктуру. Згідно з реєстром ФДМУ, органи державної влади передають у концесію такі активи, як автобусні зупинки, кінотеатри, гаражі та навіть житлові будинки. Проте договори концесії та тендерні умови не приділяють уваги результатам їхньої реалізації. Більшість таких угод пов'язано лише з наданням послуг (управління, що здійснюється приватною компанією), що, по суті, вважається державною закупівлею [1, с. 31].

Як наслідок, в Україні не склалося єдиного підходу щодо комунікацій між різними органами влади у сфері державного управління розвитком ДПП, яка існує внаслідок вищевказаного розмежування повноважень між ними. Це призводить, зокрема, до спотворення різними органами державної влади інформації щодо реального стану справ, пов'язаних із реалізацією проектів ДПП в Україні у формі договору концесії.

Інституційна слабкість системи управління розвитком ДПП ще більшою мірою характерна для регіонального рівня, оскільки ні в структурі органів місцевого самоврядування (ОМС), ні в апараті місцевих органів виконавчої влади не існує підрозділів із питань ДПП.

Наприклад, як зазначають експерти Світового банку, якщо український ОМС хоче реалізувати інфраструктурний проект, він має самостійно підготувати та реалізувати проект незалежно від наявності досвіду щодо ДПП та відсутності методичних рекомендацій (інструкцій) і стандартної документації, а також, скоріш за все, без бюджету для залучення зовнішніх консультантів [1, с. 24]. Але щоб здійснити перераховане вище, необхідне належне кадрове забезпечення відповідного рівня підготовки. Однак проблема полягає в тому, що в українському законодавстві досі відсутні вимоги до кваліфікації державних службовців і представників ОМС, відповідальних за реалізацію ДПП. Унаслідок цього в планах навчальних закладів, що готують фахівців для публічного управління, відсутні програми, орієнтовані на підготовку спеціалістів у сфері організації проектів ДПП, а також програми підвищення кваліфікації працівників відповідних органів із питань упровадження проектів ДПП та управління ними. Це без перебільшення є одним із ключових проблемних місць організаційної структури управління розвитком ДПП в Україні, адже, за оцінками низки українських експертів 95 % проектів ДПП у світі не реалізуються саме у зв'язку з відсутністю кваліфікованої підготовки та низьким кадровим потенціалом органів публічної влади в цій сфері.[14].

Названа проблема посилюється ще й значною плінністю підготовлених кадрів. В Україні Світовий банк регулярно проводить навчання українських спеціалістів, однак потім виявляється, що державні службовці, які підвищили свою кваліфікацію, просто переходять на роботу у приватний сектор. Від цього страждає як підготовка нових проектів, так і реалізація поточних, адже новим співробітникам потрібен час для вивчення суті, документації, особливостей реалізації проекту [10].

Унаслідок зазначених чинників просування проектів ДПП в Україні перебуває на досить низькому рівні.

Наприклад, в Україні, за даними центральних та місцевих органів виконавчої влади, станом на 01.07.2019 р. на засадах ДПП укладено 186 договорів, з яких реалізується 52 договори (35 – договорів концесії, 15 – договорів про спільну діяльність, 2 – інші договори), 134 договори не реалізується (4 договори – закінчено термін дії, 17 договорів – розірвано, 113 договорів – не виконуються) [11]. Водночас, за оцінкою голови правління Українського центру сприяння публічно-приватному партнерству І. Запатриної, навіть реалізовані проекти лише номінально можна віднести до ДПП, оскільки фактично всі їх було укладено за ідеологією державних закупівель, не передбачаючи серйозних інвестицій [12]. А частка приватних інвестицій під час реалізації переважної більшості таких проектів, за оцінкою деяких дослідників, залишається на низькому рівні, і становить не більше 10 % (за світовими стандартами такі проекти взагалі не можуть вважатися державно-приватними) [13]. Решту витрат за такими проектами ДПП доводиться фінансувати з державного (або регіонального) бюджету.

Останніми роками ефективно застосування ДПП можна відзначити тільки в окремих випадках: побудова футбольних стадіонів у Донецьку та Харкові; реконструкція системи тепловодопостачання в м. Краматорську; передача в концесію двох шахт компанії ДТЕК Р. Ахметова в Донецькому регіоні [13], та й то за сумнівними і непрозорими схемами. Водночас в Україні поки що не зафіксовано жодного випадку успішної реалізації проектів ДПП у сфері будівництва соціального житла.

Висновки з цього дослідження та перспективи подальших розвідок у цьому напрямі. Підсумовуючи, можна стверджувати, що на сьогодні інституційна структура державної підтримки розвитку ДПП в Україні вже сформовано. Позитивним моментом є те, що ключові функції держави щодо експертизи та державного регулювання ДПП в Україні відтепер сконцентровано на рівні одного органу влади – Мінекономрозвитку, при тому що самі проекти ДПП можуть бути ініційовані, затверджені й реалізовані як на загальнодержавному, так і на регіональному і місцевому рівнях органами державної влади та місцевого самоврядування. Однак при тому, що нормативно-правова база встигла суттєво оновитися за останні кілька років, організаційна структура управління розвитком партнерства держави і бізнесу в Україні все ще характеризується нечітким розподілом повноважень між органами публічної влади щодо погодження й реалізації таких проектів, недієвою міжвідомчою координацією дій суб'єктів владних повноважень при формуванні та реалізації державної політики у сфері ДПП, а також низьким кадровим потенціалом інститутів публічної влади. Той факт, що станом на сьогодні не запущено жодного проекту ДПП у сфері житлового будівництва, свідчить про слабку інституційну спроможність всієї системи державного управління розвитком партнерства держави і бізнесу в Україні, яка потребує подальшого вдосконалення. Зокрема, очевидним виходом із такого становища виглядає необхідність утворення спеціалізованого органу з адекватним організаційно-кадровим забезпеченням, спроможним не тільки виконувати функції з розроблення, оцінювання й супроводу проектів ДПП, але й виступати суб'єктом законодавчих ініціатив у цій сфері державної політики.

Список використаних джерел

1. Державно-приватне партнерство в контексті управління державними інвестиціями в Україні. Оцінка 2015 р. / МБПР ; Світовий банк. 2016. 77 с.
2. Деякі питання організації здійснення державно-приватного партнерства : Постанова КМУ № 384 від 11.04.2011 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/384-2011-p> (дата звернення: 25.01.2020).
3. Контакти відділу державно-приватного партнерства Департаменту залучення інвестицій. URL: <http://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=156add39-55a2-4c12-b59a-64bf3a6951db&title=KontseptsiiaRozvitkuDerzhavno-privatnogoPartnerstvaVUkrainiNa2013-2018-Roki>(дата звернення: 02.02.2020).
4. Про державно-приватне партнерство : Закон України № 2404-VI від 01.07.2010 р. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2404-17> (дата звернення: 30.01.2020).
5. Про затвердження Положення про департамент залучення інвестицій : наказ Міністерства економічного розвитку і торгівлі України № 2043 від 09.12.2016 р. URL: <http://consultant.pragus.ua/?doc=0AGA538032&abz=J34OF> (дата звернення: 28.01.2020).
6. Про затвердження Положення про Міністерство інфраструктури України : Постанова КМУ № 460 від 30.06.2015 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/460-2015-p> (дата звернення: 05.02.2020).
7. Про затвердження Положення про Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України : Постанова КМУ № 197 від 30.04.2014 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/197-2014-p> (дата звернення: 07.02.2020).
8. Про затвердження Порядку надання державної підтримки здійсненню державно-приватного партнерства : Постанова КМУ № 279 від 17.03.2011 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/279-2011-p> (дата звернення: 10.02.2020).
9. Реєстр концесійних договорів державного та комунального майна (відповідно до вимог Постанови КМУ № 72 від 18.01.2000 р.). URL: <http://www.spfu.gov.ua/ua/content/spf-rent-concessions.html> (дата звернення: 10.02.2020).

10. Самаєва Ю. Державно-приватне партнерство – не мета, а один із способів її досягнення. URL: <https://gazeta.dt.ua/macrolevel/derzhavno-privatne-partnerstvo-ne-meta-a-odin-iz-sposobiv-yiyi-dosyagnennya-.html> (дата звернення: 12.02.2020).

11. Стан здійснення ДПП в Україні / Департамент залучення інвестицій. URL: [http://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=9fc90c5e-2f7b-44b2-8bf1-1ffb7ee1be26&title=Stan ZdiisnenniaDppVUkraini](http://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=9fc90c5e-2f7b-44b2-8bf1-1ffb7ee1be26&title=Stan>ZdiisnenniaDppVUkraini) (дата звернення: 12.02.2020).

12. Запатрина І. Ускорення публично-частного партнерства в Україні пока не вызиває інтереса у влади. URL: https://www.business.ua/successful_country/Uskorenie-publichnochastnogo-partnerstva-v-Ukraine-poka-ne-vyzyvaet-interesa-u-vlasti-Irina-Zapatrin-234415/ (дата звернення: 05.02.2020).

13. Шевченко О. Механізми стимулювання міжрегіонального співробітництва в Україні. URL: <http://www.niss.gov.ua/articles/1056/> (дата звернення: 07.02.2020).

14. Zapatrina L. Harmonization of public-private partnership legislation: regional and international context of the Model Law on Public-Private Partnerships for the CIS Countries. *EPPPL*. 2015. № 1. P. 3–16.

References

1. Derzhavno-privatne partnerstvo v konteksti upravlinnia derzhavnymy investytsiamy v Ukraini. (2016). Otsinka 2015 r. MBRR; Svitovyi bank.

2. Deiaki pytannia orhanizatsii zdiisnennia derzhavno-privatnoho partnerstva: Postanova KMU № 384 vid 11.04.2011 r. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/384-2011-p>.

3. Kontakty viddilu derzhavno-privatnoho partnerstva Departamentu zaluchennia investytsii. URL: <http://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=156add39-55a2-4c12-b59a-64bf3a6951db&title=KontseptsiiaRozvitkuDerzhavno-privatnogoPartnerstvaVUkrainiNa2013--2018-Roki>.

4. Pro derzhavno-privatne partnerstvo: Zakon Ukrainy № 2404-VI vid 01.07.2010 r. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2404-17>

5. Pro zatverdzhennia Polozhennia pro departament zaluchennia investytsii: nakaz Ministerstva ekonomichnoho rozvytku i torhivli Ukrainy № 2043 vid 09.12.2016 r. URL: <http://consultant.parus.ua/?doc=0AGA538032&abz=J34OF>.

6. Pro zatverdzhennia Polozhennia pro Ministerstvo infrastruktury Ukrainy: Postanova KMU № 460 vid 30.06.2015 r. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/460-2015-p>.

7. Pro zatverdzhennia Polozhennia pro Ministerstvo rehionalnoho rozvytku, budivnytstva ta zhytlovo-komunalnoho hospodarstva Ukrainy: Postanova KMU № 197 vid 30.04.2014 r. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/197-2014-p>.

8. Pro zatverdzhennia Poriadku nadannia derzhavnoi pidtrymky zdiisnenniu derzhavno-privatnoho partnerstva: Postanova KMU № 279 vid 17.03.2011 r. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/279-2011-p>.

9. Reiestr kontsesiinykh dohovoriv derzhavnoho ta komunalnoho maina (vidповidno do vymoh Postanovy KMU № 72 vid 18.01.2000 r.). URL: <http://www.spfu.gov.ua/ua/content/spf-rent-concessions.html>.

10. Samaieva, Yu. Derzhavno-privatne partnerstvo – не мета, а одын із способів її досягнення. URL: <https://gazeta.dt.ua/macrolevel/derzhavno-privatne-partnerstvo-ne-meta-a-odin-iz-sposobiv-yiyi-dosyagnennya-.html> [in Ukrainian].

11. Stan zdiisnennia DPP v Ukraini. Departament zaluchennia investytsii. URL: [http://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=9fc90c5e-2f7b-44b2-8bf1-1ffb7ee1be26&title=Stan ZdiisnenniaDppVUkraini/](http://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=9fc90c5e-2f7b-44b2-8bf1-1ffb7ee1be26&title=Stan>ZdiisnenniaDppVUkraini/) [in Ukrainian].

12. Zapatrina, I. Uskorenie publichno-chastnogo partnerstva v Ukraine poka ne vyzyvaet interesa u vlasti. URL: https://www.business.ua/successful_country/Uskorenie-publichnochastnogo-partnerstva-v-Ukraine-poka-ne-vyzyvaet-interesa-u-vlasti-Irina-Zapatrin-234415/ [in Russian].

13. Shevchenko, O. Mekhanizmy stymuliuvannia mizhreghionalnoho spivrobitnytstva v Ukraini. URL: <http://www.niss.gov.ua/articles/1056/> [in Ukrainian].

14. Zapatrina, L. (2015). Harmonization of public-private partnership legislation: regional and international context of the Model Law on Public-Private Partnerships for the CIS Countries. *EPPPL*, 1, 3–16 [in Ukrainian].

Korbecjkyj M. B.,

Postgraduate Student of Public Policy and Political Analytics Department, NAPA, Kyiv

ORCID 0000-0002-4526-4072

ORGANIZATIONAL STRUCTURE OF PUBLIC ADMINISTRATION FOR DEVELOPMENT OF PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP IN THE AREA OF HOUSING IN UKRAINE: PROBLEMS AND PERSPECTIVES

Successful implementation of public-private partnership projects in the field of housing in the Ukraine requires the development of a strong organizational (institutional) structure of the public administration itself in the development of partnerships between the public and private sectors. It should be noted that in recent years, despite certain unresolved problems, the legal and regulatory framework for PPPs in Ukraine has been developing towards creating more effective mechanisms for appropriate cooperation between the state, local communities and businesses. The process of positive changes has not passed over the institutional infrastructure for state regulation of PPPs. At the same time, the organizational structure of PPP development governance still lacks clarity of roles and responsibilities of the main institutions involved in PPP development.

Ukrainian and foreign specialists such as N. Beletskaya, M. Darcy, M. Dunn, J. -H. Kim, I. Zapatrina, A. Zverev, A. Rodina, Y. Samayeva, A. Shevchenko and many others, have devoted much attention to the problem of PPP mechanism development in Ukraine.

At the same time, the domestic professional literature pays very little attention to the problems of development of organizational structure of governance the state and business partnership in Ukraine, and even more so in the area of housing.

The task of this work is to characterize the current state of the organizational structure of public administration of public-private partnership development in Ukraine, including in the sphere of housing.

The article describes the current state of functioning of the organizational structure of public-private partnership development governance in Ukraine. It assesses the institutional capacity of the Investments department of the Ministry for Development of Economy, Trade and Agriculture of Ukraine, which provides the formation and implementation of public policy in the field of public-private partnership. The current state of consolidation and coordination of the main elements of the institutional infrastructure of public administration for PPP development is analyzed. In particular, it is noted that the system of coordination and registration of PPP projects is fragmented, there is no unified approach to communications between different authorities, low human resources capacity of relevant institutions, and the system of professional education and retraining of public servants with the necessary competences for this activity.

It was concluded that today the institutional structure of state support for public-private partnership development in Ukraine has already been formed. It is a positive moment that the key functions of the state on expertise and state regulation of PPPs in Ukraine are now concentrated at the level of one authority - the Ministry for Development of Economy, while PPP projects themselves can be initiated, approved and implemented at the national, regional and local levels by public authorities and local self-government. However, despite the fact that the legal and regulatory framework has been significantly updated over the past few years, the organizational structure of the management of state and business partnership development in Ukraine is still characterized by an unclear distribution of powers between public authorities on the coordination and implementation of such projects, inefficient inter-agency coordination in the formation and implementation of public policy in the field of PPPs, as well as low staff capacity of public authorities. The fact that not a single PPP project in the sphere of housing has been launched to this moment demonstrates the weak institutional capacity of the whole system of public administration for development of state and business partnership in Ukraine, which requires further improvement. In particular, the obvious way out of this situation is the need to create a specialized body with adequate organizational and personnel support, which will be able to perform functions on not only the development, assessment and support of PPP projects, but also act as a subject of legislative initiatives in this area of public policy.

Keywords: public-private partnership, organizational structure, public administration, public policy, public administration bodies

Надійшла до редколегії 20.02.2020 р.